

Arrest

nr. 272 833 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 17 september 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 24 september 2019 om internationale bescherming. Op 30 juli 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.2. Zonder België te hebben verlaten dient verzoekster op 22 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, I. P. H. G. (...), verklaart de Salvadoraans nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in San Salvador, Soyapago, Ciudad Credisa. U bent ongehuwd en heeft één zoon, O. A. A. H. (...), samen met u aanwezig in België. In België verblijft ook uw nicht T. A. M. (...), samen met haar man en gezin (...). U werkte in El Salvador als (hulp)boekhoudster bij diverse bedrijven. Ongeveer vijftien jaar geleden deed zich voor u een probleem van afpersing voor. Nadien kende uzelf geen persoonlijke problemen meer.

U diende El Salvador te verlaten uit vrees voor uw minderjarige zoon. U verklaart dat hij samen met enkele vrienden voetbal speelde in de plaatselijke club van jullie wijk. Ze hadden wekelijks training van 17h tot 19.30h. Zij werden naar de training gewoonlijk gebracht en ook opgehaald door uw vader. Op 11 april 2019 was uw vader te laat omdat hij nog werk had in de kerk. Van uw zoon vernam u dat ze die avond stonden te wachten, toen ze werden benaderd door drie bendeleden, één jongere en twee oudere mannen. De mannen waren agressief en vroegen wat ze daar stonden te doen. Uw zoon en zijn vrienden zeiden dat de training gedaan was en dat ze stonden te wachten, ze zouden worden opgehaald. Zowel uw zoon als zijn vrienden werden geslagen en dienden hun T-shirt uit te doen en short omhoog te doen, omdat de mannen wilden verifiëren of ze geen tatoeages hadden. De mannen zeiden hen dat ze hen daar niet meer wilden zien en dat ze niet naar de politie moesten gaan. Uw zoon was door dit incident erg geschokt en depressief. Hij ging niet meer voetballen en wilde ook niet meer naar school gaan. Het voetbalplein en de school werden in mei 2019 gesloten, nadat er een gewapend conflict was geweest tussen politie en bendeleden. U verklaart dat uw wijk Credissa zeer onveilig is omdat beide bendes MS en 18 de wijk proberen in te palmen en er een territoriumconflict woedt. Vooral voor jongeren is het gevaarlijk. Er zijn veel ontvoeringen en gewelddelicten, waardoor de bewegingsvrijheid van jongeren bijzonder wordt beperkt. In de week van 22 april nam u de beslissing om El Salvador te verlaten. Ook de drie vrienden van uw zoon verlieten het land.

In augustus 2019 stopte u met werken en op 16 september 2019 verliet u El Salvador. U vloog via Colombia (transit) naar Spanje (transit) en Frankrijk en kwam vervolgens aan in België op 17 september 2019. U meldde zich samen met uw zoon aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 september 2019 en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2019.

Bij terugkeer stelde u een vrees te hebben vanwege de bendeleden.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw eerste verzoek: uw originele paspoort en dat van uw minderjarige zoon, een afschrift van uw diploma (met apostille), een schooldocument en puntenlijst van uw zoon en twee foto's van zijn voetbalclub, alsook twee brieven van getuigen over de situatie in uw wijk waarbij een kopie van hun identiteitskaarten werd gevoegd.

Op 30 juli 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden problemen in El Salvador. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 08 maart 2021 werd de weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd met arrest nr. 250 608.

Zonder dat u België hebt verlaten diende u op 22 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt daarbij zelf geen nood aan internationale bescherming te hebben, maar dat u uw minderjarige zoon wilt beschermen tegen het bendegegeweld dat in uw herkomstland heerst. U vreest dat bendeleden uw zoon zouden vermoorden of doen verdwijnen. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek hebt u geen documenten neergelegd.

Op dezelfde dag dat u het huidige verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, diende u tevens in naam van uw minderjarige zoon O. A. A. H. (...) een apart verzoek om internationale bescherming in dat u baseerde op de feiten die u eerder reeds uiteengezet had tijdens uw eigen verzoek. Op (...) 2021 bereikte uw zoon de leeftijd van achttien jaar. Op 10 december 2021 nam hij deel aan een persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart immers zelf dat u geen internationale bescherming vraagt voor uzelf, maar wel voor uw zoon, waar u nog aan toevoegt dat u zelf geen angst hebt om terug te keren naar El Salvador (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16 en 19). U wilt enkel dat uw zoon zich in vrijheid en veiligheid kan ontwikkelen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 23). Aangezien u dus stelt dat u geen gegronde vrees koestert in de zin van Vluchtelingenconventie, en evenmin gewag maakt van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, moet worden besloten dat uw huidige verzoek om internationale bescherming geen enkel nieuw element bevat in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve vestigt het CGVS nog uw aandacht op deze analyse van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u dus geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek in hoofde van uw zoon werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoekster een theoretisch betoog over de vereiste van een “gegronde vrees voor vervolging” waarbij zij stelt zulke vrees te koesteren dat zij zal worden vervolgd omwille van haar problemen in El Salvador. Verder meent zij dat “(z)elfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in El Salvador zou worden vermoord of opnieuw zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden”. Zij voert tevens een theoretisch betoog over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming en theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de oorzaak van de vervolging, de bewijslast in

asielzaken en de voorwaarden om een asielaanvraag geloofwaardig te bevinden. Daarna betoogt verzoekster als volgt:

“In voorliggende zaak gaat men er in de bestreden beslissing van uit dat verzoekers relaas ongeloofwaardig zou kunnen zijn en op zijn minst niet ernstig genoeg kan zijn teneinde een beschermingsstatus te verkrijgen. Het CGVS stelt zich echter niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.”

Verzoekster wijst hierna op de actieve samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht die op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) rust. Zij stelt verder dat de bewijsstandaard in asielrecht lager ligt dan in andere rechtstakken en verwijst in dit verband naar het principe van het voordeel van de twijfel. Ten slotte stelt zij dat het bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers om internationale bescherming belangrijk is om rekening te houden met de context waarbinnen de vraag om internationale bescherming wordt gesteld. Zij zet hierover het volgende uiteen:

“Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of hij sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoekster vervolgt:

“Overwegende dat verzoekers in beginsel het nodige hebben gedaan om het CGVS in staat te stellen hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoekers zijn transparant geweest met alle informatie en documenten in hun bezit en hebben volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoekers dan ook formeel achter zijn gedane verklaringen blijven staan.

Overwegende dat het CGVS in haar motivering wijst op weinig "doorleefde" en soms "vage" verklaringen in hoofde van verzoekers en hieruit een ongeloofwaardig asielrelaas afleidt.

Dat het CGVS daarom ook inzake het tweede verzoek tot internationale bescherming van verzoeker een weigeringsbeslissing heeft genomen in de vorm van een beslissing tot niet ontvankelijkheid.

Dat de argumenten van het CGVS éézijdig subjectief van aard zijn.

Dat immers geen nieuw gehoor werd ingepland voor mevrouw, ofschoon zij aangaf nieuwe elementen te willen aanvoeren.

Overwegende dat er onder andere wordt getwijfeld aan de onmogelijkheid als zou verzoeker niemand van de club op de hoogte hebben gebracht en dat verzoeker de ouders van de vrienden van haar zoon niet zou kennen.

Dat verzoeker vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en het veeleer de grootvader was die bleef kijken.

Dat de feiten en de reactie op de feiten bovendien moet worden gekaderd. Dat de mind-set van verzoeker moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader.

Hoe iemand reageert op trauma is sterk verschillend naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie.

Dat bovendien langs de kant van de bendes nooit een vast gedragspatroon kan worden vastgesteld.

Dat deze bendes, vaak onder invloed van drugs, zeer willekeurig gedrag vertonen.

Dat bij momenten onlogische gedragingen van de bende(s) niet te laste van verzoeker kan worden gelegd, laat staan hen derhalve van ongeloofwaardigheid te verdenken.

Dat het gemakzuchtige argument van "weinig doorleefde verklaringen" in casu niet mag worden weerhouden voor de beoordeling van een geloofwaardig asielrelaas.

Dat al hetgeen verzoeker heeft verklaard perfect mogelijk is. Dat het CGVS bovendien ook nergens notie maakt van enige inconsistenties of tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker.

Dat bovendien alle verklaringen van verzoekers stroken met de modus operandi van de bendes die actief zijn in El Salvador

"(...)"

International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>

Dat dit evenmin wordt tegengesproken door het CGVS.

Overwegende dat het CGVS twijfelt aan de overtuigingskracht van de verklaringen gedaan door verzoeker.

Overwegende dat het CGVS de weigeringsbeslissing voor een groot deel baseert op het gebrek aan overtuigingskracht en "doorleefdheid" van deze verklaringen.

Dat het CGVS derhalve faalde in haar actieve samenwerkingsplicht met verzoeker.

Dat ook niet terdege werd nagegaan in hoeverre er sprake kon zijn van psychologische problemen in hoofde van de zoon van verzoeker.

Dat verder evenmin werd nagegaan wat de eventuele risico's zijn voor verzoeker en meer bepaald voor de zoon van verzoeker, gelet op zijn "verwestersing".

Immers zijn zowel de verzoeker als haar zoon mensen die verknocht zijn geraakt met het Belgische leven.

Dat de zoon van verzoekende partij immers o.a. de Franse taal machtig is door hier school te lopen en ook een uitgebreide vriendenkring opbouwde.

Dat kan worden aangenomen dat er dientengevolge een extra bijzondere kwetsbaarheid rust op de verzoeker en haar zoon bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Immers zou hen een extra stigmatisatie en discriminatie boven het hoofd hangen.

Dat het CGVS overigens verzaakt aan het formuleren van een intern vluchtalternatief.

Overwegende dat verzoeker een meer dan goeie levenskwaliteit genoot in het land van herkomst. Zij had de middelen om een deftig leven te leiden.

Dat derhalve niet kan worden miskend dat er een gegronde reden aan de basis moet hebben gelegen van hun vertrek.

Dat verzoeker dan ook bij niemand verhaal konden halen, laat staan bij de overheid.

Overwegende dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan preciaire veiligheidssituatie plaatsvindt in El Salvador.

Dat er voor verzoeker dan ook op zijn minst een intern vlucht alternatief had moeten worden onderzocht.

Overwegende dat Artikel 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inhoudt dat het CGVS verplicht is om te onderzoeken of verzoeker zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen. Dit ander deel van het land van herkomst moet veilig zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

Die bescherming moet doeltreffend zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Indien het CGVS oordeelt dat er elders in El Salvador een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker, dan moet zij daarvan het bewijs leveren. Dit bewijs wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet gegeven.

Dat de bestreden beslissing de volatiele situatie in El Salvador onderstreept, doch een volkomen tegenovergestelde gevolgtrekking maakt.

Dat dergelijke stelling echter onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoekers.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele herlocatie in El Salvador."

Verzoekster citeert informatie over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en meent dat zij hier naar alle waarschijnlijkheid mee te maken zal krijgen in de hypothese van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Voorts betoogt verzoekster dat zij bij terugkeer in een ernstige preciaire financiële situatie zal terugkomen en dat haar opnieuw afpersing en bedreiging te beurt zal vallen, zeker nu zij de vlucht naar Europa heeft genomen.

Verzoekster besluit:

"Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in El Salvador van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor haar leven en dat van haar zoon of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet haar de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoekers terugsturen naar El Salvador zou hun rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden.

8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van toekenning van een beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam en het onderzoek is niet naar behoren gebeurd daar waar werd nagelaten om een intern vluchtmotief te formuleren."

2.2. De stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling, die handelt over de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.4. In de mate dat verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster op 30 juli 2020 oordeelde dat (A) haar noch de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna:

Verdrag van Genève), noch de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet kon worden toegekend, nu (i) zij los van de problemen van haar zoon geen problemen aanhaalt met betrekking tot haar persoon die aanleiding geven tot haar vertrek uit El Salvador, (ii) de door haar aangehaalde elementen van vrees voor haar zoon behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, (iii) zij niet heeft kunnen aantonen dat de door haar aangehaalde feiten inzake het incident rond het voetbalplein voldoende geloofwaardig én voldoende ernstig zijn, (iv) uit haar verklaringen vooral blijkt dat zij haar land heeft verlaten omwille van de algemene situatie, het gebrek aan bewegingsvrijheid voor de jongeren, de torenhoge criminaliteit, de gewelddelicten waarbij jongeren betrokken zijn, omdat zij niet wilde wachten tot er zich nog iets ernstiger zou voordoen en zij niet wilde dat haar zoon deel zou uitmaken van de “*nationale statistieken*” en zij er wat dit betreft dus niet in slaagt een persoonlijke vrees aan te tonen, (v) er bij haar verklaring dat haar zoon depressief is geworden ten gevolge van het beweerd incident de nodige kanttekeningen dienen te worden geplaatst en (vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, dat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zij geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken en dat (C) de door haar neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. In zijn arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 bevestigde de Raad deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster verklaart zelf geen vrees te hebben om terug te keren naar El Salvador en geen internationale bescherming vraagt voor zichzelf, maar wel voor haar zoon die overigens op 22 maart 2021 in eigen naam om internationale bescherming heeft verzocht en ten aanzien van wie de commissaris-generaal op 27 januari 2022 een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) heeft genomen. Tegen deze beslissing is door de zoon van verzoekster bij de Raad een beroep ingesteld.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“U verklaart immers zelf dat u geen internationale bescherming vraagt voor uzelf, maar wel voor uw zoon, waar u nog aan toevoegt dat u zelf geen angst hebt om terug te keren naar El Salvador (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16 en 19). U wilt enkel dat uw zoon zich in vrijheid en veiligheid kan ontwikkelen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 23). Aangezien u dus stelt dat u geen gegronde vrees koestert in de zin van Vluchtelingenconventie, en evenmin gewag maakt van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, moet worden besloten dat uw huidige verzoek om internationale bescherming geen enkel nieuw element bevat in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan

verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich grotendeels te beperken tot een herhaling van de grieven die zij voor de Raad reeds heeft aangebracht in haar verzoekschrift tegen de beslissing die de commissaris-generaal op 30 juli 2020 had genomen naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke. De Raad stelde naar aanleiding van dit verzoekschrift in zijn arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 immers reeds vast dat verzoekster met haar algemene betoog dat zij in beginsel het nodige heeft gedaan om het CGVS in staat te stellen haar dossier op een adequate wijze te onderzoeken en dat zij transparant is geweest met alle informatie en documenten in haar bezit en volkomen eerlijke verklaringen heeft afgelegd waar zij nog altijd formeel blijft achterstaan, er niet in slaagde de motieven van de beslissing die de commissaris-generaal op 30 juli 2020 had genomen dat haar verklaringen over het incident rond het voetbalplein weinig overtuigend waren, te weerleggen of te ontkrachten. Verder oordeelde de Raad in voornoemd arrest dat het betoog van verzoekster dat de commissaris-generaal in de beslissing van 30 juli 2020 wijst op weinig “*doorleefde*” en soms “*vage*” verklaringen in haar hoofde en hieruit een ongeloofwaardig asielrelaas afleidt, feitelijke grondslag mistte daar dergelijke overwegingen in deze beslissing nergens konden worden teruggevonden en dat hetzelfde kan worden gesteld waar zij poneert dat onlogische gedragingen van de bende(s) haar niet ten laste kunnen worden gelegd. Ook in de thans bestreden beslissing kunnen dergelijke overwegingen nergens worden teruggevonden. Over het betoog van verzoekster dat zij “*vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en het veeleer de grootvader was die bleef kijken*”, ter verschoning van de omstandigheid dat zij niemand van de club op de hoogte zou hebben gebracht, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 reeds dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat zij zulks niet eenvoudigweg voor of na haar werk had kunnen doen, bijvoorbeeld in een bericht via *Whatsapp*, de applicatie via dewelke de trainer haar zoon gevraagd zou hebben naar de reden waarom hij niet meer kwam voetballen, of via haar vader, die de jongens vaak naar de voetbaltraining bracht, bleef kijken en/of hen terug ophaalde van de training. Dat verzoekster niet op een of andere manier poogde om de trainer of de club te wijzen op de mogelijke gevaren die de ploeggenoten van haar zoon zouden lopen, ondermijnde volgens de Raad ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen daarover. De Raad was in dat arrest tevens van oordeel dat de omstandigheid dat de verklaringen die verzoekster aflegde over de *modus operandi* van de in El Salvador actieve bendes zouden stroken met objectieve informatie daarover en dat verzoekster geen tegenstrijdige of inconsistente verklaringen aflegde, hieraan geen afbreuk doet. Over het betoog van verzoekster dat de feiten en de reactie op de feiten moeten worden gekaderd en dat haar “*mind-set*” moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader, oordeelde de Raad in voornoemd arrest dat zij zonder dit *in concreto* te duiden, er evenmin in slaagde de motieven van de beslissing van 30 juli 2020 dat haar verklaringen over het incident rond het voetbalplein weinig overtuigend waren, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden dat niet terdege werd nagegaan in hoeverre er sprake kon zijn van psychologische problemen in hoofde van haar zoon, wijst de Raad er nog op dat hij wat dit betreft in zijn arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 reeds overwoog dat verzoekster naliel enig psychologisch attest neer te leggen waaruit dergelijke problemen zouden blijken. Bovendien oordeelde de Raad dat verzoekster niet betwistte dat haar zoon depressief was geworden omdat zij besloten had om het land te verlaten, dat haar zoon in België niet in therapeutische behandeling was en dat de gewone dagdagelijkse activiteiten zijn welzijn ten goede kwamen. De Raad stelt vast dat verzoekster in het kader van haar huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming evenzeer geen attest neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat haar zoon psychologische problemen heeft.

De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. Het betoog van verzoekster is dan ook niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat er evenmin werd nagegaan wat, gelet op zijn “*verwestersing*”, de eventuele risico’s voor haar en meer bepaald voor haar zoon zijn, wijst de Raad er op dat zij in haar volgend verzoek om internationale bescherming geen gewag heeft gemaakt van een vrees omwille van de “*verwestersing*” van zichzelf of haar zoon en dat zij niet *in concreto* aantoonde dat zij of haar zoon dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in El Salvador vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hen hierdoor een extra stigmatisatie en discriminatie boven het hoofd zouden hangen. Met deze argumentatie brengt verzoekster dus geen

nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Hetzelfde geldt waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij in een ernstige precaire financiële situatie zal terechtkomen en dat *“hen opnieuw afpersing en bedreiging te beurt zal vallen, zeker zij nu de vlucht naar Europa hebben genomen”*.

Waar verzoekster nog stelt dat zij in El Salvador bij niemand verhaal kon halen, laat staan bij de overheid, wijst de Raad er op dat vermits er in het arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 door de Raad werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en zij in het kader van haar huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in El Salvador actueel sprake is van een situatie van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van algemene informatie over El Salvador, die bovendien minder recent is dan de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador in de bestreden beslissing is gesteund of die in dezelfde lijn ligt als deze informatie, zonder deze informatie concreet op zichzelf toe te passen, brengt verzoekster in haar verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad herinnert eraan dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Bovendien heeft de door haar aangehaalde informatie voornamelijk betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, wat op zich niet kan aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het door verzoekster aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft betrekking op toeristen die naar El Salvador reizen en kan omwille van die reden ook niet volstaan om aan te tonen dat Salvadoraanse burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht, blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen wel degelijk heeft onderzocht en op goede gronden heeft besloten dat het geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Aan verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van haar huidige (volgend) verzoek verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar nagaat of haar verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht is om haar op te roepen voor gehoor. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek). Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar bij de DVZ afgelegde verklaringen. Gelet hierop, alsook op het gegeven dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de

Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort en op de vaststelling dat verzoekster *in casu* nalaat om in haar verzoekschrift *in concreto* toe te lichten welke verklaringen zij, indien zij op het CGVS gehoord zou zijn geweest, had kunnen afleggen en in welk opzicht deze verklaringen tot gevolg konden hebben dat de bestreden beslissing een andere uitkomst zou hebben gekend, kan het betoog van verzoekster dat er geen nieuw gehoor werd ingepland ofschoon zij aangaf nieuwe elementen te willen aanvoeren allerminst overtuigen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan er worden vastgesteld dat het CGVS faalde in haar actieve samenwerkingsplicht.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoekster een schending aan van het verbod van willekeur.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoekster “(i)n nog meer ondergeschikte orde” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN